

[Edele Kruchew.]

regninger har oplyst — og nu citerer jeg fra bilag 54 til statsrevisorernes betænkning:

„... at Datacentralen i en skrivelse af 3. november 1971 har meddelt, at den af principielle grunde ikke kan udlevere kalkulationsgrundlag for fastsættelse af priser for maskinelle og personlige tjenesteydelser til Datacentralens kunder.“

Når forholdet nu er det, at disse kunder først og fremmest er staten, og at Datacentralen i realiteten her har et monopol på leverancerne til staten, specielt til kildeskattedirektoratet, ja så må man vel slutte, at vi både er købt og solgt til en virksomhed, hvis bestyrelse for halvdelens vedkommende er sammensat bl. a. af repræsentanter for finansministeriet, men som samtidig ikke er undergivet regeringens, dvs. vedkommende ministers instruktionsbeføjelser.

Det omtalte eksempel er kun en understregning af Datacentralens svigtende ønske om koordination med kildeskattedirektoratet, hvilket var oppe i den offentlige diskussion i foråret 1971 i forbindelse med dengang stedfundne rationaliseringsbestræbelser. Vi kan derfor ikke hurtigt nok komme i gang med overvejelser, ikke kun om, at Datacentralen skal underkastes statsrevision, som hr. Poul Dalsager var inde på, men også af dens eventuelle omdannelse til en egentlig statsinstitution, sådan som statsrevisorerne tilråder.

Der er sagt en hel del om Danmarks radio, at ministeren gav udtryk for det synspunkt, at Danmarks radio bør betragtes som en statsinstitution, og at alle aftaler om løn og arbejdsvilkår, som indgås af Danmarks radio, bør godkendes af økonomi- og budgetministeren, lønnings- og pensionsdepartementet. Udvalget kan helt tilslutte sig dette synspunkt.

For at undgå misforståelser skal jeg oplyse, at der fra det radikale venstres side ikke hermed er givet udtryk for stillingtagen til en fremtidig radiolovs indhold og Danmarks radios opbygning heri. Udtalelsen drejer sig om lønpolitik i den offentlige institution

Danmarks radio, og dette forhold ønskes sammenholdt med anden lønpolitik i offentlige og selvejende institutioner. Det er derfor heller ikke et tilfælde, at ordene står i et afsnit, hvis overskrift er „Overenskomstområdet“. Adskillige andre grupper berøres heraf, idet der, sammenfattende over den citerede udtalelse, tales om centralisering af indgåelse af lønoverenskomster, og heri er det radikale venstre enig med ministeren.

Til slut vil jeg gerne fastslå, at det ikke er de få sider, som folketingsudvalgets betænkning omfatter, der er det mest læseværdige. Nej, det er selve statsrevisorernes betænkning. Heri er stof ikke blot til eftertanke, men til udgangspunkt for handling. Endelig synes jeg også, jeg må fremhæve en årelang erfaring, som jeg sikkert ikke er ene om, og som går ud på, at der inden for den offentlige administration er mange dygtige og ansvarsbevidste tjenestemænd og funktionærer. Men netop derfor og for at medvirke til opretholdelsen af agtelsen for deres arbejde bør der skrives ind uden vaklen i de tilfælde, hvor en administration eller dele af den er ved at køre ud i et galt spor. Dette må være den store fælles interesse hos den offentlige administration og hos folketinget.

Hermed vil jeg gerne på det radikale venstres vegne anbefale, at man godkender statsregnskabet for 1969-70.

Per Dich: Da jeg som nyt medlem af folketinget af mit parti blev anbragt i udvalget vedrørende statsrevisorernes betænkning, gennemså jeg for at få et indblik i arbejdet de betænkninger, som er afgivet af statsrevisorerne i løbet af de sidste 10 år. Det var en forbløffende, nærmest chokerende oplevelse. I løbet af disse 10 år og formodentlig mange år før har de af folketinget valgte statsrevisorer, hovedrevisoratet og skiftende udvalg vedrørende statsrevisorernes betænkning gennemgået statsregnskaberne kritisk og påpeget talrige eksempler på, hvorledes det offentlige budgetter, de økonomiske rammer, der fastsættes af folketinget, gang på gang er blevet overskredet. Med forskellige